

Bekæmpelse af Usædelighed. Det er de 3 første Paragraffer i Loven, og dertil sigte de første 6 Ændringsforslag. Her er egentlig kun et virkeligt Stridspunkt, nemlig Anvendelse af Løsgængeriloven, idet det bliver sagt, at dette er det samme som at sætte Straf for Utugtserhvervet. Det er det aldeles ikke. Jeg indrømmer, at alle de Forsøg, der ere blevne gjort paa at sætte Straf for Utugtserhvervet og udrydde det paa denne Maade, have spillet fallit. Og hvad enten man sympatiser med at prøve dette, eller man ikke gør det, er der dertil at sige, at det lader sig simpelt hen ikke gøre, det er jeg ganske paa det rene med. Men det er heller slet ikke det, som her forsøges. Der er ikke mere Lighed mellem de gamle Forsøg paa at forfølge Utugten med Straf og det, vi her foreslaa, end der er mellem en Torsk og en Sælhund. Den ukyndige synes, at de to Dyr ere ens, de svømme begge omkring og have omtrent den samme Størrelse, men den kyndige ved, at de ere af ganske forskellig Natur og Væsen. At sætte Straf for Utugtserhvervet, betyder, at Politiet skal efterspore Utugten, skal opsøge Kvinderne i deres Huler, slæbe dem frem og brænde dem eller drukne dem eller hvad af strengere eller mildere man vil gøre ved dem. Men det, som vi gøre her, er aldeles ikke dette. Løsgængeriloven er hverken ment eller praktiseret saaledes, at Politiet skal gaa paa Jagt efter Mennesker, som maaske ikke have noget Erhverv, men Politiet skal tage Affære, naar Mennesker leve paa en saadan Maade, at det er til Skade for det offentlige. Saa skal Politiet spørge dem, om de have noget lovligt Erhverv, og have de det ikke, søge at hjælpe dem hertil. Efter Lovforslaget vil aldrig nogen Politibetjent faa det Hverv at efterspore de Kvinder, som drive Utugt, men Politiet vil kun tage Affære, naar de paagældende hendrage Opmærksomheden paa sig. De kunne f. Eks. avertere, der kan komme Klager over dem fra Husboerne eller Husværterne, de kunne øve en Slags Bondefangeri, trække Folk op osv. I saa Fald skal Politiet tage Affære. Derimod skal det ikke give sig til at undersøge, om de drive Utugt. Det er ikke Politiets Opgave. Men Politiet skal spørge: Hvad lever De af? Og naar de saa sige, at de leve udelukkende af Utugt, skal Politiet søge at faa dette ændret, give dem Tilhold om at søge et lovligt Erhverv.

Altsaa Grundtanken er denne: Om hvad to voksne Mennesker blive enige om at udøve indbyrdes, siger Loven: habeas

corpus. I maa i Guds Navn gøre med jert Legeme, hvad I ville. Det blander det offentlige sig ikke i. Men naar Usædeligheden bliver offentlig, er det, at det offentliges Ret krænktes. Hvad to Mennesker øve i Stilhed, kan krænke deres egen Moralitet, men det har Samfundet ikke nogen Ret til at blande sig i. Men naar det bliver offentligt, naar det træder saaledes frem, at det kan siges at være til Skade for det offentlige, har Samfundet baade en Ret og en Pligt til at væрге sig derimod.

Hvis denne Bestemmelse ikke er der, hvad da? Vil man have fuld Frihed? Ja, vi have Eksempler paa, hvorledes det saa kan gaa. I Christiania vedtog man Ophævelse af Reglementeringen uden at vedtage nogen Bestemmelse, svarende til dette Lovforslags § 1. Men Følgen var, at Byen, alle Hovedgader, ja alle Gader, bleve i den Grad oversvømmede af prostituerede Kvinder, at man, for at holde dem indenfor visse Grænser, blev nødt til at grave nogle gamle Bestemmelser op i Lighed med Løsgængeribestemmelserne her. Det er efter min Mening nødvendigt at have noget saadant. Thi Forholdet er, som jeg før sagde, at nu holdes Utugtserhvervet indenfor visse Grænser, fordi de fritboende Kvinder nødigt ville gribes af Politiet, nødigt ville indskrives og derfor holde sig indenfor visse Grænser. Men der er ingen Tvivl om, at hvis denne Trusel ikke er der, er det nødvendigt at tage andre Forholdsregler.

Det kan aldeles ikke siges, at der her foreligger en Klasselov. Nej, den nuværende Ordning er en Klasselov, saa det forslaar noget. Det er en Klasselov overfor de prostituerede indskrevne Kvinder, det er en Klasselov overfor Beboerne af de smaa Gader, hvortil Bordellerne henvises, som det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Schmidt) overmaade rigtigt bemærkede. At der er Forskel paa Klasserne, Forskel paa bemidlede og ubemidlede, er noget andet, det ligger i Forholdenes Natur, men det ligger ikke i denne Lov. Denne Lov gør ingen Forskel paa Mænd og Kvinder, paa de fine og de fattige. Den Kvinde, der tjener godt ved sit Utugtserhverv, kan meget godt leve paa en saadan Maade, at hun lever til Skade for det offentlige og falder ind under Lovens Bestemmelser. Det Tilfælde, det ærede Medlem for Saksjøbing (Rørdam) nævnte, at en Kvinde er saa rig, at hun lever af sine Renter, kunne vi se bort fra, thi hun driver aabenbart